

1-29
1968
1-24

ეროვნული
ბიბლიოთეკა
ს.ბ. ლომიძე

ლავროვის ახალი ვარიანტი — „ენას ძველი არა აქვს“.

№ 1 (1275) იანვარი 1968
ნიუსი
გამოცემის 45-ე წელი ფასი 20 კპ.

ორი მინიკურა

ლონგინოზ ლოლაძე ერთ მშვენიერ დღეს მიხვდა, რომ მუზა ეწვია და საწერ-კალამი მოიმარჯვა, დაწერა ლექსი, წაიკითხა და მოეწონა. ისე მოეწონა, რომ მეორედ აღარ დაუსცადა მუზის მოსვლას, ისე დაჯდა და გამოაცხო ლექსი. ლექსები რომ ბლომად დაუგროვდა, რედაქციებს ჩამოუარა. არსად არ დაბეჭდეს, მაგრამ გამაგრდა, განაგრძო „შე მოქმედე ბითი ვეა“. ოცდაათ წლამდე წერა ლექსები. მერე მიხვდა, რომ პოეტად არ იყო დაბადებული და პროზაში სცადა ბედი. ორმოცდაათ წლამდე ბარე ორმოცდაათი მოთხრობა და ათამდე სქელტანიანი რომანი დაახვავა, მაგრამ რედაქციებმა პირი შეიკრეს და მისი არც ერთი მოთხრობა და რომანი არ სცნეს დაბეჭდვის ღირსად. ამ მარცხმაც ვერ გატეხა ლონგინოზის ფოლადზე მყარი ნაბისყოფა. მიხვდა, რომ პროზაიკოსად არ იყო დაბადებული და ლიტერატურათმცოდნეობაში გადაბარგდა. გამომცემლობების მწერალი ღირეჭტორების ნაწარმოებები აქო და აღიდა, მაგრამ აქაც ხელი მოეცარა ლონგინოზს. ამასობაში სამოცდაათი წლისაც გახდა. ბოლოს მემუარების წერა გადაწყვიტა და შეუდგა კიდეც საქმეს, მაგრამ, მოულოდნელად, მოურიდებლად დააკაკუნეს კარებზე.

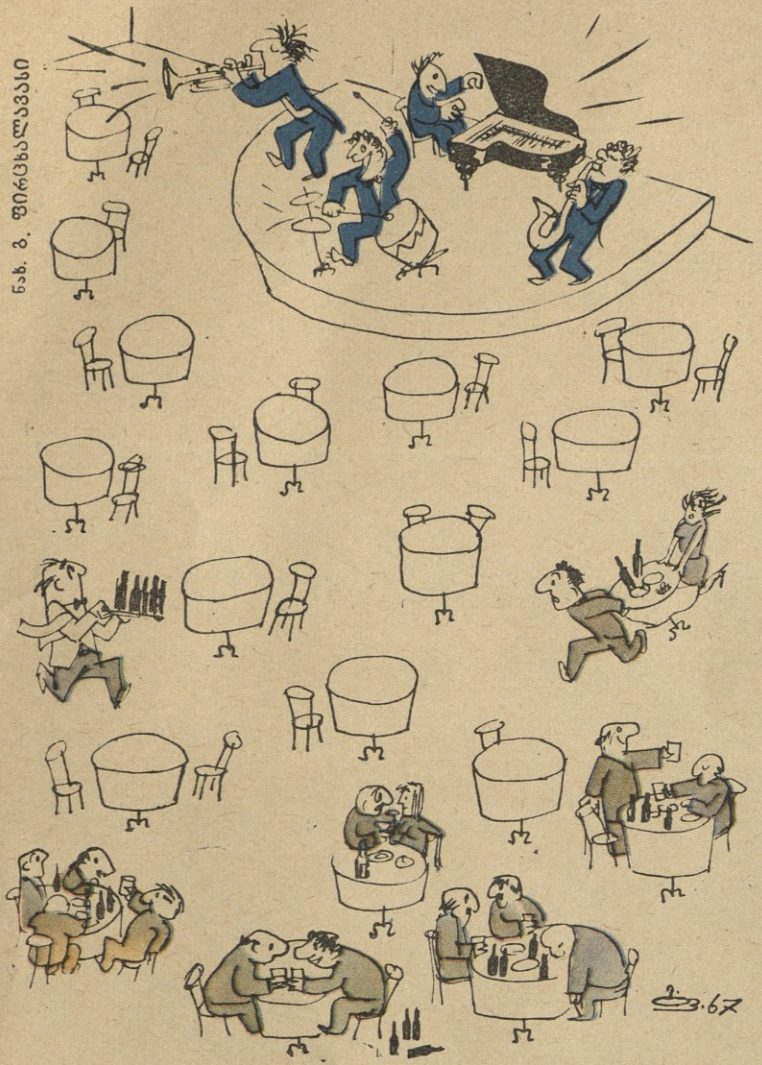
— რომელი ხარ?! — გასძახა ლონგინოზმა.
 — მე ვარ, სიკვდილი!
 — მერე ჩემთან რა გესაქმება?
 — ერთი ადამიანისთვის განკუთვნილი სიცოცხლის დრო ამოიწურა, ჩემო ლონგინოზ, გამიღე კარები და ჩამაბარე სული!
 — რა დროს ვკვდები?! — ამოიგმინა ლონგინოზმა და შემოქმედის „დაუმცხრალი“ სული სიკვდილს ჩააბარა.

* * *

მეტად ჩუმი, ხათრიანი და მორიდებული კაცი იყო ფილიმონ აფაქიძე. დიდხნის ჯახირის შემდეგ ლექსების პირველი კრებული — „უკვდავება“ რომ გამოსცა, არც ერთ ლექსზე იმდენად არ უფიქრია, რამდენადაც გამომცემლობის ღირეჭტორისთვის მისართმეჯ ვგზემმლარზე წასაწერ ტექსტზე იფიქრა. იფიქრა და ამდენ ფიქრს უქმად არ ჩაუვლია, „დიდებული“ ტექსტი შეთხზა: „პოლიატორ ქებულაძეს — უბადლო ქართველ პატრიოტ მამულშივილს, უბრწყინვალეს პოეტს, უდიდეს პროზაიკოსს, უშესანიშნავეს დრამატურგს, მაღალინტელექტუალურ კრიტიკოსს, არგავონილ საზოგადო მოღვაწეს, გადასარევე ცოლ-შვილისა და მეზობელ-ნათესავების პატრონს, მთაწმინდის ახლო მცხოვრებს!“

სიყვარულით, სიხარულით, პატივისცემით, მოკრძალებით, მორიდებით, თავის მიწაზე რტყმითა და ჩაჩქუნით. თქვენი მონა, ვასალი, ერთგული, მორჩილი, შემყურე ფილიმონი“.

ლომინა ლომინაძე

უტექსტო ხუმრობა.

განსხვავების განსხვავება

მე ერთი განცხადება ვარ, მუშური ხელით ნაწერი, ვაი, რომ აღარ შეტყობა არც თვე, არც რიცხვი, არც წელი...
 ჩემმა ავტორმა სათქმელი კალმით თქვა, ცუდს რას იტყოდა?!
 ავარიული ოთახის გარემონტებას ითხოვდა.
 ჭერ იყო... უფროსთან მოვხვდი პირველყოფილი ბწყარებით,
 მან მოადგილეს გადამცა მოზრდილი კომენტარებით.
 მოადგილემაც ექსპრომტად თარიღი გადამისწორა, მერე კი უკანა რიცხვით კამშუნში გადამისროლა.
 კამშუნში დამასვირინგეს, მერე ადგილკომს გადამცეს, ადგილკომიდან ღესხანტად საპროექტოში გადამსვეს.
 იქედან ექსპერტთან მოვხვდი... ექსპერტში სისხლი გამოირეს, დასახვე ფაქტურასავით კოდი და შიფრი დამისვეს.
 მერე ტექონტროლს მაახლეს, იქედან — მომარაგებას, დამშტამბეს, დამათარიღეს... დავემორჩილე განგებას.
 საგეგმო-საფინანსოშიც მოვინახულე ყველანი, იქაც საკმაოდ ვიგემე სხვადასხვა ფერის მელანი.
 საწყობშიც მოვხვდი, ბაზაშიც, მთავებთან დამე ვათიე, ეს ჩემი სული, ცოდვილი, საიდან სად არ ვათრიე!..
 ბოლოს ინჟინერს მაახლეს, აჭრელებ-დაჭრელებული, ერთი საათი მიყურა საწყალმა გაშტერებულ.
 საჭირო გახდა მოძებნა ჩემი პირველი ავტორის, ჰკითხეს: „რა გინდა, რას დავობ, რა ბოლშა ვაგზრობს კანტორის?!“
 რა ეთქვა? — რასაც ითხოვდა, დანგრეულიყო ლოდინში... პირიქით, გაჭირვებულ კაცს მოახდევინეს ბოდიში.
 უსაყვიდურეს, გაუშვეს. მე დამრჩა საკენს-სახენში და მერე ჩამდეს, ჩამაყრეს ძველ, „შესრულებულ საქმეში“...
 გრიგოლ ჩიპვილაძე.
 ვალერიან მამუკალაშვილი.

ნ.ბ. გ. ფირცხალაშვილი

— ქარ გამოდის ეს ოჯახური ამ საერთო აბაჯანიდან?
 — ჩვენს ჯიბრზე დღეში ორჯერ იბანს ტანს!

მსოფლიო პრესა

როგორც გავიგე თუ არა, ჩვენი ტრესტი ამხანაგური საცხოვრებელი სახლის აშენებას აპირებსო, არ დავაყოვნე და, როგორც ამ ტრესტის თანამშრომელმა, ამხანაგობის თავმჯდომარეს მივმართე:

— ფილიპო, ამხანაგურად გთხოვ, ჩემს მდგომარეობაში შეხვიდე, ამხანაგობიდან არ გამომტოვო და ცის ქვეშ არ დამიტოვო ცოლ-შვილი!—ორმოცნაირად დაღრეჯილი შევხვევწე ჩემი ბავშვობის ამხანაგს.

— ამხანაგობის გულსთვის რას არ გავაკეთებ, ჩემო ისიდორო, მარა უფროსმა ამხანაგებმა თუ არ მითხრეს, ისე ვერაფერს გიშველი!—მტკიცა გაშანშალებული უარი.

მართალი გითხრათ, ვერ მივხვდი, რომელ ამხანაგობას მეფიცებოდა და განაწყენებული ტრესტის მმართველის მოადგილის კაბინეტისკენ გავეშურე.

— ამხანაგო ერასტი, როგორც გავიგე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგები ამხანაგობის სახლის აშენებას აპირებენ და ძალიან გთხოვთ, მეც შემიყვანოთ თქვენს ამხანაგობაში!—მუდარით ვთქვი მე.

— ამხანაგო ისიდორო, თქვენ ხომ იცით, რომ ჩვენი ამხანაგობის საკითხს ამხანაგი იპოლიტე, ჩვენი ტრესტის მმართველი, განაგებს და ამხანაგურად გირჩევთ, მას მიმართოთ!

რადღაც ვიზამდი. სარდონიჩი როგორ ხასიათზეა-მეთქი, გვითხე მდივან ქალს, და როცა მან მიპასუხა, არ გაუშვა მომენტიო, კირიც შედარებით გაბედულად შევალე და ისე თავმდაბლად მივესალმე, რომ შუბლი კინაღამ იატაკს ვხეთქე.

— ამხანაგო იპოლიტე, როგორც გავიგე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგები ამხანაგობის სახლის აშენებას ვაპირებთ და უმორჩილესად გთხოვთ, მეც შემიყვანოთ ჩვენს ამხანაგობაში!—თითქმის მუხლდაჩოქილი შევხვევწე მმართველს და თან ისეთი სახე მივიღე, რომ კაცს კი არა, ქვას აატირებდა.

— ჩვენი ამხანაგობის საკითხს სხვა ამხანაგები განიხილავენ და შემდეგ ვნახოთ, როგორ გადაწყდება ჩვენს ამხანაგობაში თქვენი ჩარიცხვის საქმე!— ამხანაგურად დამიყვავა ამხანაგმა იპოლიტემ.

ვინაიდან სხვა ამხანაგებში არავის ამხანაგობის იმედი აღარ მქონდა, გადავწყვიტე, ჩვენი ტრესტის ამხანაგობაზეც საერთოდ ამეღო ხელი.

ორი დღის შემდეგ ტრესტიდან მმართველის ხელმოწერით რაღაც საღამოს მოსაწვევი ბარათი მივიღე, რომელიც, როგორც ყოველთვის, ასე იწყებოდა: „ძვირფასო ამხანაგო...“

გურამ სამსონაძე

ნაწილი «ნიანგის» რედაქციას!

მცხოვრებით თბილისში, ლერმონტოვის ქ. № 29-ში, პირველ სართულზე. გვქონდა მშვენიერი აბაზანა 14 ქალს, 9 კაცსა და 7 ბავშვს გვბანდა და გვაჩახახებდა, გვბანდა და გვაჩახახებდა... მაგრამ ამა წლის მარტის ერთ მშვენიერ დღეს ჩვენი სახლმმართველობის (კალინინის რაიონის № 50 სახლმმართველობა) უბასუხისმგებლობის გამო (რადგან არაერთხელ გავაფრთხილეთ) იატაკმა იგრილა და აბაზანამ სარდაფში მოადინა ბრაგვანი.

ამის შემდეგ რწყილისა და ჭიანჭველას ამბავი დაგვემართა. ბევრჯერ წავედით კალინინის რაიონის საბინაო სამმართველოში და სამჯერ გადმოუგზავნა ჩვენს სახლმმართველობას კალინინის რაიონის საბინაო სამმართველომ ტექნიკური დოკუმენტაცია აბაზანის რემონტის თაობაზე. საბოლოოდ რემონტი ნოემბრის ბოლოს უნდა დამთავრებულიყო...

რას ამბობთ! რის რემონტი!.. ამ ხნის განმავლობაში მხოლოდ ხრეშის მოტანა შესძლეს. მერე გვითხრეს, რელსები არა გვაქვსო. ავდექით და მოვუტანეთ...

გვითხრან, კიდევ რა მასალა აკლიათ, კიდევ რა მოვუტანოთ?! ჩვენს ქვეყანას პირნათლად ვემსახურებით, ნუთუ, დაბანვის ღირსნი არა ვართ, ნიანგო?

ლერმონტოვის ქ. № 29-ის პირველ სართულზე მცხოვრებნი

ყასაბის დანა სჯობია...

რა არ ვიღონე გასულ წელს, შევძარი მთელი ქვეყანა: მინდოდა, ჩემი თანდილა ქირურგი გამომეყვანა. ვის არ ვეხალე, ვევიდრე, არც მცირე თანხა გავქაჩე... საექიმოზე მოწყობის საქმე მაინც ვერ გავკვაჭე. ბევრი ფიქრის დრო არ იყო. სასოწარკვეთის, განგაზის და ერთ დღეს, როგორც შეგირდი. ყასაბს მივგვარე ბაზარში. ექვს წელს კი არა, ექვს კვირას აღარ დასჭირდა ჭახირი; წინათ რომ ტარანსა ჰგავდა, ახლა გასუქდა ტახივით... ქამარი ვეღარ მოირგო, ჭიბეც სისქისგან ეხვეა... სულ ტაქსით დაჰქრის, შესძულდა ახფალტზე ფეხის შეხება. ავ თვალს ენახვის, აცვია სულ უკანასკნელ მოღაზე... ერთი წელიც და იმჯელეებს უკვე საკუთარ „ვოლგაზე“. საქმეში ისე გაიწვრთნა, შრომის დაწერაც ინება: „თითის და ძვლების ხმარება ას-ასგრამიან გირებად“. ქირურგზე მცირე რით არის? — კარგს მიირთმევს და კარგსა სვამს. ყასაბის დანა სჯობია, თურმე ქირურგის დანას!

შალვა ზადარეიშვილი

1968 წლის 6 იანვარს გაზეთ „კომუნისტში“ გამოქვეყნდა რეპლიკა — „განა ეს ხუ მ რ ო ბ ა ა ი?“, რომელიც ეხებოდა უურნალ „ნიანგის“ გასული წლის 24-ე ნომერში დაბეჭდილ იუმორისტულ განცხადებას.

„ნიანგის“ რედაქცია ფრიად შეწუხებულია ამის გამო და გთხოვთ, სწორად გაუგოთ: ეტყობა, აზრი ზუსტად არ იყო გამოთქმული, თორემ „განცხადება“

ეხებოდა გრაფომანებსა და ხელმოცარულ ვალიტერატორებს, რომლებიც დაუმსახურებლად მოითხოვენ დიდებასა და სახელს. ეს „განცხადება“ გვსურდა, სწორედ იმის დასტური ყოფილიყო, თუ რა დიდი პატივისცემითა და მოკრძალებით ეპყრობა უურნალი „ნიანგი“ მთაწმინდას — ქართველ მწერალთა და საზოგადო მოღვაწეთა ამ წმინდა სავანეს.

„ნიანგის“ რედაქცია

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პ/მზ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაჯონია, ბ. ნიუნანიძე, (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. ზვილიძე, ო. ჭილიძე.

საბირისა და იუმორის უურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკის ქ. № 42.

ნიანგი

ბძლ. 9-76-69, 3-10-78.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Ниани». С. 33. ЦЕНТРАЛЬНИ АРХИВის გამოცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. 28/XII 1967 წ. ქალ. ზომა 70x108/8 1 ნაბ. ფურც. 1,4. ფოტოურ ფორმატა რაოდენობა 1. პირობით ფორმატა რაოდ. 2. ს. 33. ც.პ.ს. გამოცემლობის კ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპს. № 4790. უე 02382. ტირაჟი 82.300.

68-40

1968
საქართველოს
ბიბლიოთეკა

ნ.ს. ბ. ლომიძისა

40
26/1
8

დასავლეთ გერმანიაში იჩეკება ნაცისტური ბარტყები.

დასავლეთგერმანული ყვერული